VERSCHIJNT WEKELIJKS

Bobo

NR. 23 - 7 JUNI 1969
abonnementsprijs 35 cent
losse nummers 50 cent
voor België 7 frank

Bobo speelt geweldig fijn,
Dat kun je vast wel zien.
En als je even stil wilt zijn,
Dan hóór je het. . . misschien!

Er zijn vier stokjes in de tekening verborgen.
Wie helpt Bobo zoeken?

VOORLEESBLAD VOOR PEUTERS EN KLEUTERS

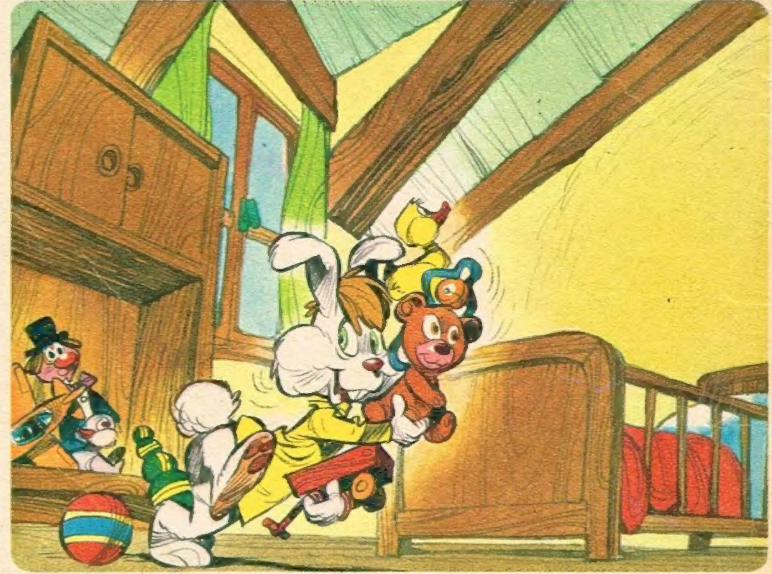

Bobo Konijn en zijn

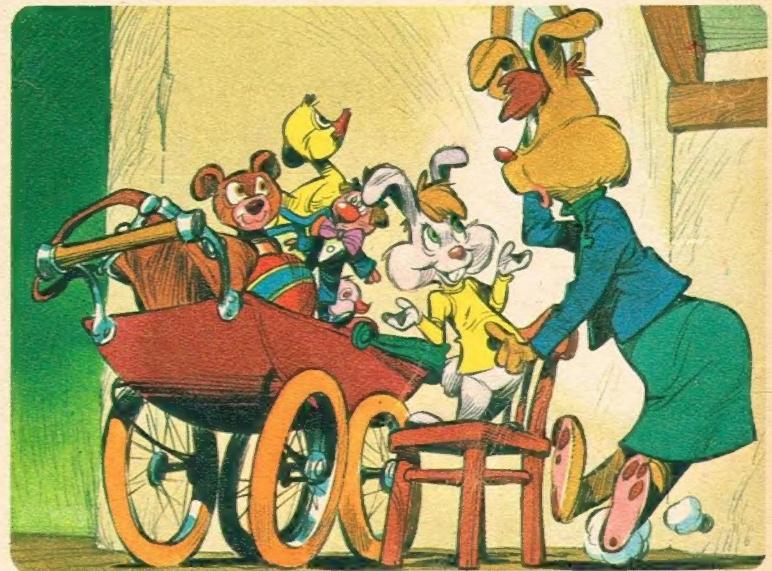
1. „Bobo, Baby Boemsi en ik gaan vandaag gezellig boodschappen doen," zegt mama Konijn. Maar ook konijnekinderen moeten er netjes uitzien, als ze met mama meegaan. Daarom worden ze eerst keurig schoongepoetst. „Fijn uit rijden!" roept Baby Boemsi en ze gaat op een holletje naar haar eigen kamertje.

2. „Jongens, jullie mogen òòk mee!" roept ze vrolijk tegen alle speelgoeddingen. Beertje, clowntje, rammelaar, eendje, wagentje, alles haalt ze uit de kast. Ook de bal hoeft niet thuis te blijven. Met haar armen vol speelgoed gaat ze naar de kinderwagen. Ze kan het haast niet allemaal vasthouden.

3. „Zo, en nu allemaal lief gaan zitten," zegt ze en ze zet alle spulletjes in de wagen. „Je moet wel een plaatsje voor mij vrijhouden. Ik moet er ook nog bij. Niet te ver over de rand leunen, anders val je eruit! Ja ja, rustig maar, eend, ik vergeet je niet. Jij en de bal en de clown mogen ook nog mee!"

4. Wat krijgen we nu?" klinkt opeens mama's stem. „Baby, hoe kom je erbij om al die rommel in de kinderwagen te leggen?" „Ze mogen toch ook mee?" roept Baby Boemsi. „Ze willen niet alleen thuisblijven!" Maar mama zegt: „Niks ervan. Ik wil mijn boodschappen naast jou in de wagen zetten. Alles moet eruit!"

Mama

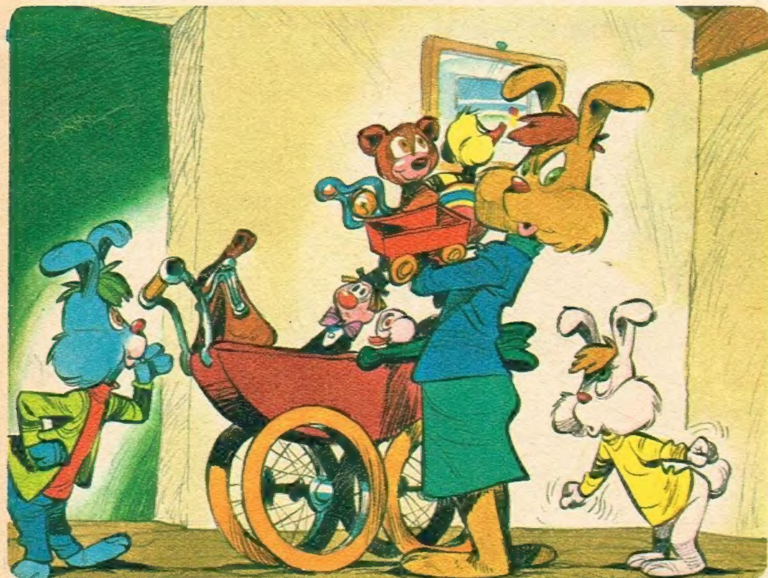

Oma

Lees-Voor

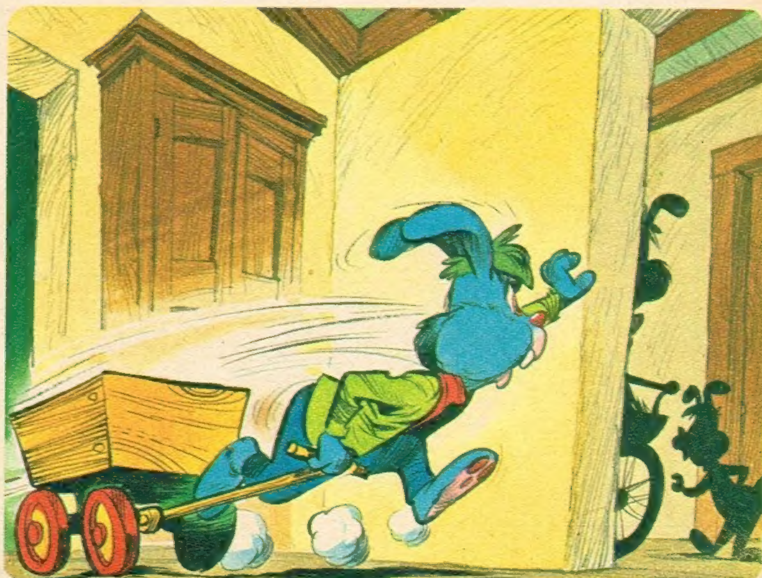

Tante Deur Dicht

Oom Slokop.

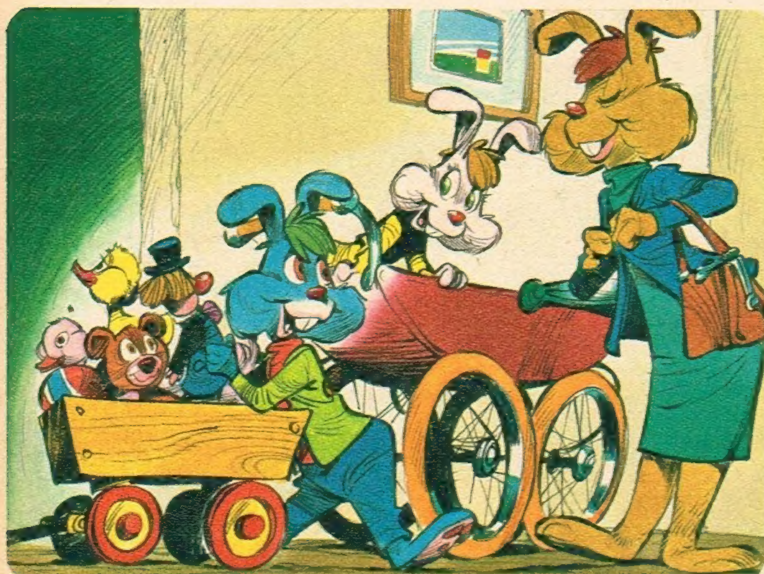
vrolijke familie

5. Wat kijkt Baby Boemsi boos als ze ziet, dat mama haar spullen uit de wagen haalt. Ze had het zo fijn gevonden om ze allemaal mee te nemen. Maar broertje Bobo is er ook nog. Hij knipt een oogje tegen Baby Boemsi. Laat mama de kinderwagen nu maar leeghalen, hij weet wat beters. Zo'n lieve Bobo toch!

6. Vlug haalt hij zijn eigen trekkar uit de schuur. Baby Boemsi had al traantjes in haar ogen, maar ze veegt ze haastig weg aan haar mouw. Ze heeft het al begrepen. Al het speelgoed mag in Bobo's karretje. Dan heeft mama volop ruimte om de boodschappen in de kinderwagen te leggen. Leve Bobo's kar!

7. Mama Konijn is ook opgelucht. Ze had al gedacht dat ze met een zeurende Baby Boemsi uit winkelen moest. Nou, dat is geen pretje. Bobo zet het speelgoed keurig in zijn kar. Er is voor iedereen een plaatsje. Baby Boemsi begint te kraaien van plezier, als ze het volgeladen karretje van Bobo ziet.

8. Het wordt een gezellige boodschappendag. Niet alleen voor Mama Konijn en haar twee kinderen Bobo en Baby Boemsi, maar ook voor de hele speelgoedfamilie, die in Bobo's karretje zit. „Rijen, rijen, rijen in een wagentje," zingen ze samen. Ken jij dat liedje ook? Dan moet je het eens heel mooi zingen!

Als je band lek is, kan een fietspomp je niet helpen. Luister maar naar het versje!

DOMME PIEDERIETSJE

Piederietsje
Kocht een fietsje,
Want van lopen werd hij moe.
Op een morgen
Zonder zorgen
Reed hij naar de speeltuin toe.

En hij trapte,
Maar toen klapte,
Peng, opeens de achterband.
Piederietsje
Op zijn fietsje
Dacht: wat is er aan de hand?

Wat een rompslomp!
Vlug een fietspomp
En hij pompte als een gek.
Dat was dom, hoor,
Van die domoor,
Want zijn achterband was lek.

Zeven uren
Bleef het duren,
't Was een vreselijk gedoe,
En hij gromde,
En hij bromde,
Want hij werd ontzettend moe.

Toen kwam Klaasje,
Fietsenbaasje,
En die vroeg: wat doe je toch?
Piederietsje
Werd geholpen
Anders pompte hij nu nog!

SPELEN MET LETTERS EN WOORDEN

Op de voorplaat van dit blad zie je Bobo, die muziek maakt met zijn xylofoon. Hier zie je een ander muziekinstrument. Wie van muziek houdt zal met plezier de woordjes lezen en schrijven.

juffrouw Jet

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

kinderen

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Juffrouw Jet heeft een piano.
Ze speelt een wijsje.
Daar gaat de bel.
Daar zijn de kinderen.
Ze komen wat leren bij juffrouw Jet.
Wat dan wel?
Pianospelen!
Ze doen goed hun best.
Alleen Kees let niet op.
Stoute Kees!
Juffrouw Jet is boos op jou!

piano

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _

kruk

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _

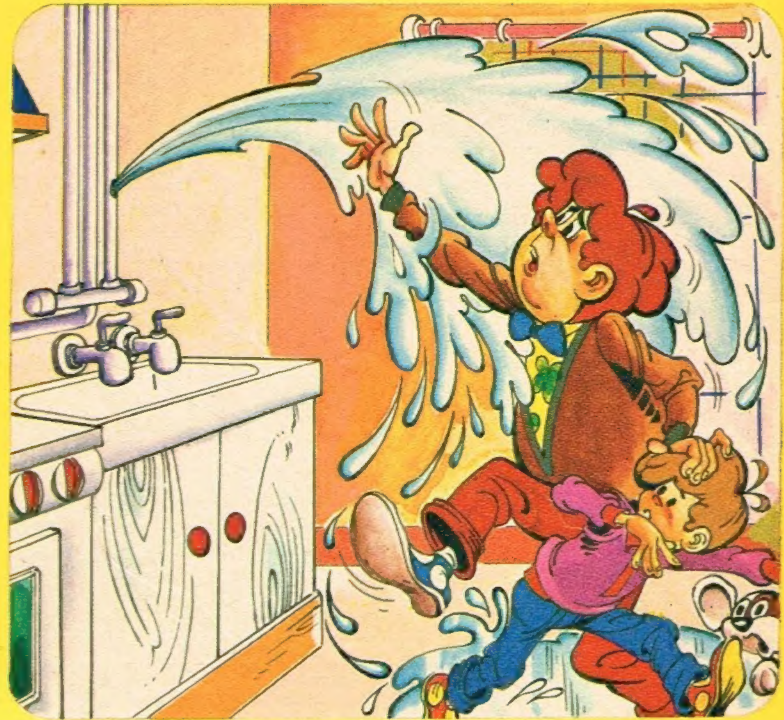
OOM STUNTEL

en zijn neefje Handige Heintje

1. Oom Stuntel heeft met zijn neef Heintje boodschappen gedaan. Dat vindt oom wel fijn. Heintje heeft de zware mand voor hem gedragen. „Kom mee naar de keuken," zegt oom, als ze thuiskomen. „Ik ga een paar lekkere worstjes voor ons braden." Daar heeft Heintje best trek in. Flap de hond trouwens ook!

2. Maar als ze de keuken binnenkomen, zien ze dat het daar helemaal mis is. Tegen de muur zitten een paar buizen en uit een van die buizen spuit een dikke straal water. Die buis is dus lek. Aiai, denkt Heintje, nu komt er natuurlijk niets terecht van die lekkere worstjes. Hij roept: „De loodgieter!"

3. „Niks loodgieter," zegt oom Stuntel. „Zulke karweitjes, jongen, die knapt jouw oom zelf op. Dat is het eerste verdiend. Leer dát van mij!" Handige Heintje draait gauw de hoofdkraan van de waterleiding dicht. Hij is wel benieuwd hoe oom het aan zal leggen om die lekke waterbuis dicht te maken.

4. „Dweil jij de keuken uit," zegt oom en hij begint ijverig aan de buizen te morrelen. „U vergeet de worstjes toch niet?" vraagt Heintje. „Maak je maar geen zorgen, neefje," lacht oom. „Het is al in orde. Draai de hoofdkraan maar open. We kunnen meteen de worstjes gaan braden! Dat zal smaken, zeg."

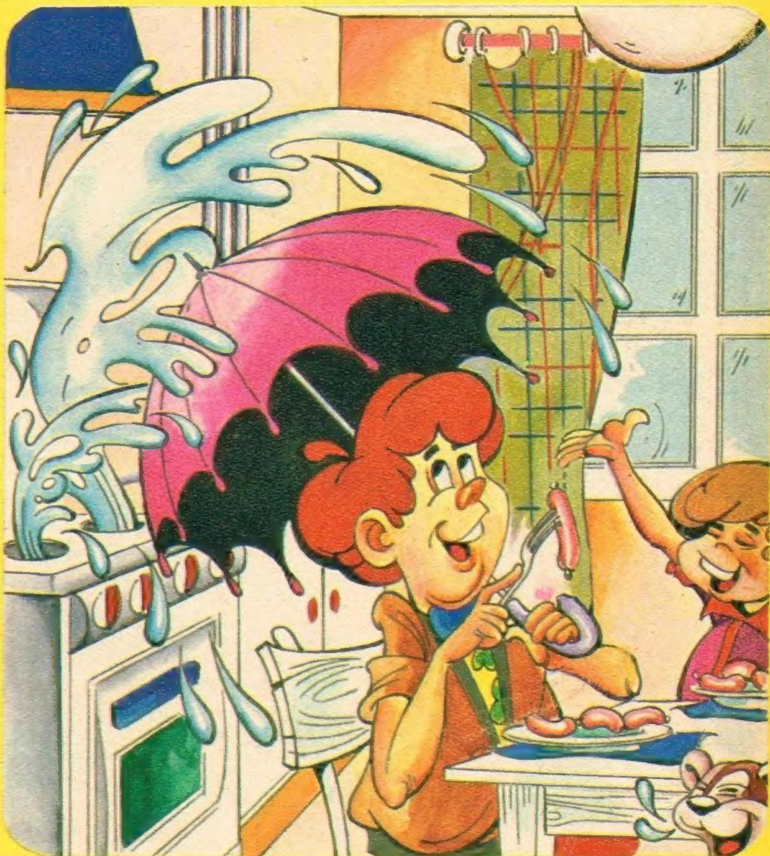

5. Maar kijk eens wat er gebeurt, als Heintje de kraan opendraait. Het water spuit nu uit de pitten van het gasfornuis! Oom Stuntel heeft de buis van het water op het fornuis aangesloten. Dat is helemaal verkeerd. „Laten we nu toch alstublieft de loodgieter gaan halen," roept Heintje angstig uit.

6. „Doe niet zo flauw," lacht oom. „Als het water uit het gasfornuis komt, moeten we gas uit de waterkraan kunnen krijgen. Ik wil weleens zien of ik gelijk heb of niet." Weer begint oom te knutselen. Deze keer aan de kraan. En het water blijft maar uit de gaspitten spuiten. Die malle, domme oom Stuntel!

7. „Zie je wel!" roept oom. „Nu komen er vlammetjes uit de waterkranen en ik kan onze worstjes braden. Haha, wat ben ik toch een handige man!" Maar Heintje wijst naar het water, dat door de keuken stroomt. „Hoe kunnen we nu eten, als we helemaal nat worden! Het lijkt hier wel een soort douchecel!"

8. Ook daar weet oom Stuntel wat op te vinden. Hij haalt zijn grote paraplu. Nu kunnen ze toch nog droog de gebraden worstjes eten. Maar als de worstjes op zijn, wat denk je dat oom dan gaat doen? De loodgieter halen natuurlijk! En zo zie je maar weer dat die kleine handige Heintje toch gelijk had!

We wonen allemaal

1. Op een dag stopt de gele caravan voor een deftige hoedenwinkel. Dat zullen leuke klanten zijn, denkt de mevrouw van de hoedjes verrast. Maar dat valt tegen. Kijk maar eens hoe de hele familie Zonnemans de hoedenwinkel op stelten zet.

2. Opa gaat boven op een dure hoed zitten. Wiesje plukt de bloemen van een hoed. Bas tekent hoedjes op de glazen deur. Peters katjes spelen verstoppertje op de hoedenplank. En Tippie de hond springt een standaard zomaar omver. Wat stout!

Er zijn zes hoedespelc
Wie ze vindt mag vanc

n een gele caravan

3. Oom Wim heeft een dameshoed opgezet en natuurlijk doet de tweeling dat dadelijk na. Zelfs Baby op oma's knie heeft een petje van de toonbank gepakt. Lucie met de pop komt aanlopen om het petje af te pakken. „Af, Tippie!" roept Marjo.

4. Loekie en Anja lachen zich slap om die malle oom Wim. De enige die niet stout is is mama Zonnemans. Zij zit voor de spiegel en past een mooie hoed. Wat zal ze straks sjiek zijn, als ze met de hele familie wegrijdt in de gele caravan!

n verstopt in de tekening.
g een feesthoedje opzetten!

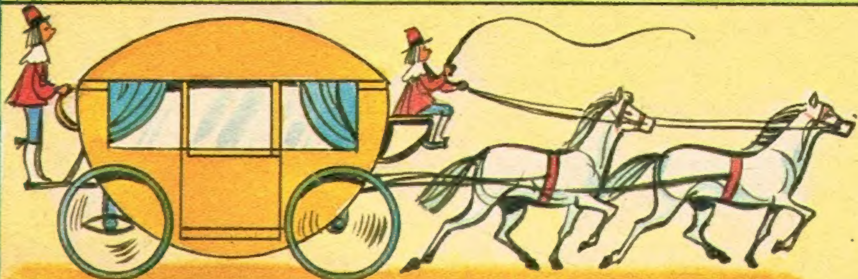
DIT KUN JE BEST!

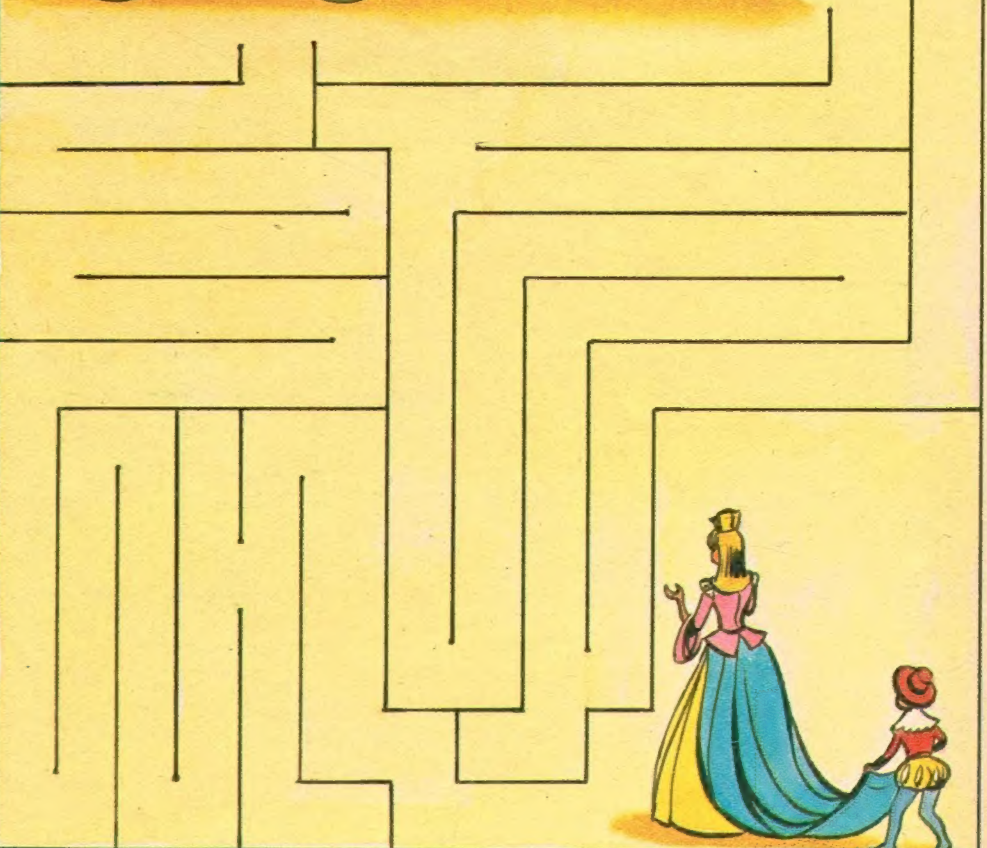

Bekijk deze vier zwemmers eens héél goed. Drie zijn precies hetzelfde. Eén is anders. Wie zou dat zijn?

Pepi de pop heeft maar één schoen. Als je een lijntje trekt over de stippeltjes, krijgt Pepi haar schoentje terug.

De prinses wil uit rijden. De koets komt er al aan. Volg met je vinger de weg van de koets naar de prinses.

DIT KUN JE OOK AL!

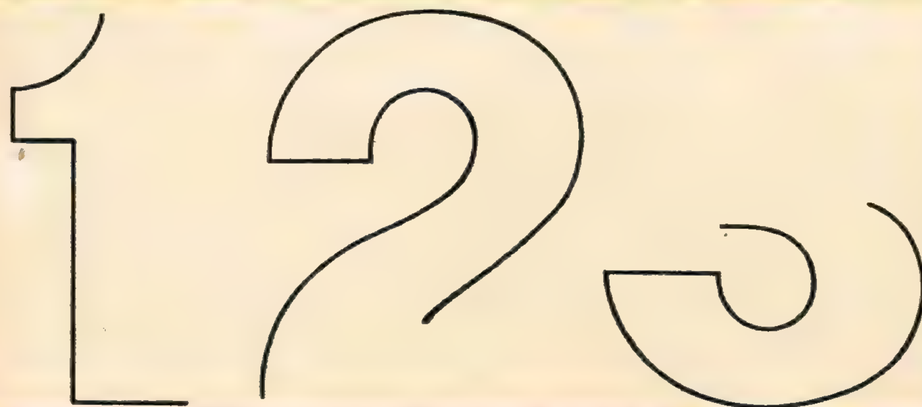

Dit zijn druiven, die in een wijngaard groeien. Op het tweede plaatje zie je een blad en een trosje druiven, die je zelf kleuren kunt. Het is wel moeilijk. Doe maar goed je best!

Pak een potlood en een liniaal. Maak nu de onderste cijfers even mooi als de bovenste. De drie is het moeilijkst!

Als je een lijn trekt over de cijfertjes, krijg je een uil.

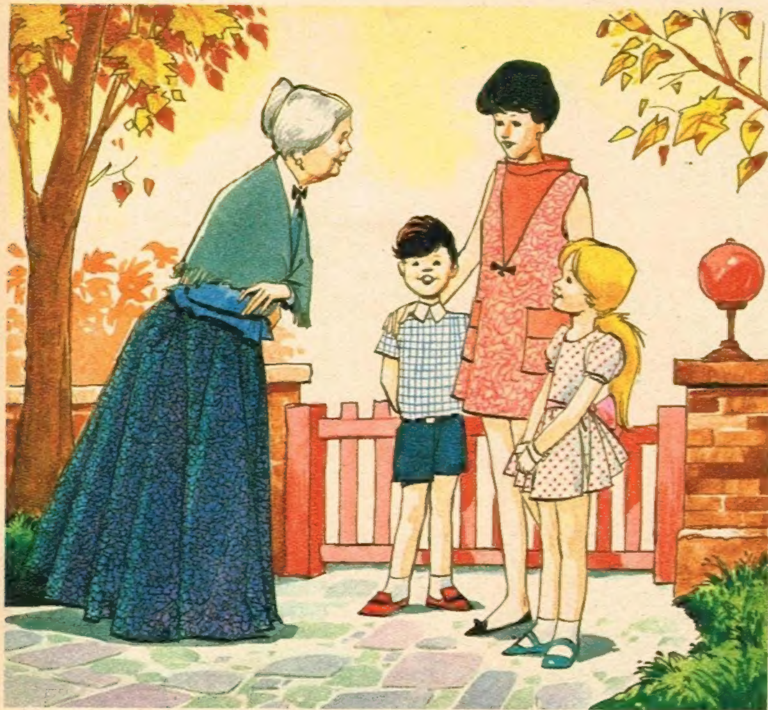

FIFI MET DE WITTE VOETJES

Daar was eens een poezemoeder die drie lieve kleintjes had. Ze was geweldig trots op haar kindertjes en ze droomde ervan dat ze eenmaal op zouden groeien tot drie mooie, deftige poezen, net als ze zelf was.
De drie poezekinders heetten: Kiki, Lili, en Fifi. Ze hadden een goed leventje, want ze werden niet alleen door hun eigen poezemoeder verwend en vertroeteld, er was ook nog een klein meisje, dat hun elke dag lekker eten en een schoteltje warme melk kwam brengen. Moeder Poes leerde haar kleintjes alles wat je als poes moet kennen. Snorren, miauwen, kopjes geven, muizen vangen, en ze leerde hun ook dat ze zich alle dagen van top tot teen moesten wassen. Daarvoor gebruiken poezen geen water en zeep. Nee, ze likken zich schoon met hun kleine tongetjes.
„Denk erom, poezen horen altijd schoon te zijn," vertelde moeder Poes. „Vieze poezen zijn straatpoezen en daar trekt iedereen zijn neus voor op. Vergeet je dus nooit te wassen. Ook achter je oren!"
Terwijl de poezemoeder toekeek, gingen Kiki, Lili en Fifi op een rijtje zitten en likten zich zo hard ze maar konden.
Een van de poezekinders had een zwart velletje en spierwitte voetjes. Iedereen vond haar de mooiste poes uit het nest. Fifi, zo heette ze, was zelf ook een beetje trots, omdat haar voetjes zo wit waren. Maar al gauw bemerkte Fifi, dat witte voetjes ook erg lastig zijn. Zo gauw ze even in het zand had gerollebold of in de tuin gekrabbeld, waren haar voetjes zwart en smoezelig.
„Likken, Fifi," zei moeder Poes dan streng. „Wie witte voetjes heeft moet ze ook wit houden."
Maar dat begon Fifi ontzettend te vervelen. Ze moest zich altijd eens zo lang wassen als Kiki en Lili. Die hadden geen witte voetjes en ze waren veel eerder schoon.
Had ik ook maar geen witte voetjes, dacht Fifi. Dan was ik lekker gauw klaar met mijn wasbeurt! Maar ja, ze hád ze nu eenmaal en ze moest ermee haar poezeleven door.
Fifi, Lili en Kiki werden groter en groter. Ze werden natuurlijk ook ondeugender. Wat kan het mij schelen? dacht Fifi tenslotte. Ik was me voortaan maar half. Niet tussen mijn tenen en zo. Als moeder niet kijkt, ben ik lekker gauw klaar.
Het duurde niet lang of de mooie witte voetjes van Fifi werden helemaal grijs. En nog een paar dagen later waren ze zwart. Moeder merkt er niets van, dacht Fifi. Maar de poezemoeder had het allang gezien. Dat zal ik haar wel afleren, had ze gedacht.
Op een avond kwamen de drie poezekinders dorstig van het spelen thuis. Daar stonden drie schoteltjes melk klaar. Een voor Lili, een voor Kiki en een voor Fifi met de witte voetjes.
Haastig wilden ze alle drie gaan likken. Maar opeens voelde Fifi hoe ze in haar nekvel werd gepakt. Boos gluurden de ogen van moeder Poes haar aan.
„Blijf van Fifi's melk af," gromde ze.
„Maar ik bén Fifi!" zei de kleine poes verschrikt.
„Jij bent Fifi niet!" riep moeder Poes. „Ik zal mijn eigen kindje toch wel kennen! Mijn eigen Fifi heeft witte voetjes en die van jou zijn pikzwart. Maak dat je wegkomt en drink nooit meer de melk van mijn eigen Fifi op!"
Arme Fifi ging stilletjes naar buiten. Achter de regenton begon ze zich te wassen. Ze likte en likte haar zwarte pootjes wel meer dan een uur. Maar toen waren ze ook weer even hagelwit als eerst. Eindelijk durfde ze naar binnen.
„Fifi, ik ben blij dat je er bent," mauwde moeder Poes. „Er was hier zoeven een stoute kat, die jouw melk op wou drinken!"
Fifi zei niets. Ze begon haastig van de melk te likken, want ze had een ontzettende dorst.
Voortaan zorgde Fifi dat ze netjes gewassen bij moeder kwam. Ze is altijd Fifi met de witte voetjes gebleven.
En de poezemoeder dacht: ziezo, dat heb ik haar voor eens en voor altijd afgeleerd!

Mevrouwtje

1. Mevrouwtje Sprokeboom is met haar kinderen Wanda en Pukkie aan het wandelen. Daar zien ze een lieve, oude dame. Die vertelt hun dat ze vandaag jarig is. Opeens krijgen Wanda en Pukkie een mooi idee. Ze willen die jarige mevrouw wat geven. Een mooie bos veldbloemen!

2. „Denk erom, er worden geen bloemen getoverd!" heeft mevrouwtje Sprokeboom hun stilletjes toegefluisterd. Want Wanda en Pukkie kunnen toveren. „We plukken ze wel!" zegt Pukkie. Maar dat is eerder gezegd dan gedaan. De enige bloemen die er zijn groeien op een klein eiland.

3. Hoe komen we aan de overkant?" vraagt Pukkie. „We hebben geen boot!" Maar Wanda zegt een toverspreuk. Mevrouwtje Sprokeboom heeft gezegd dat ze geen bloemen mogen toveren. Maar over een brug heeft ze niet gesproken. Hokus-pokus, er komen sterretjes uit Wanda's vingers. . .

4. Opeens is er een houten brug, waarover Wanda en Pukkie naar het eiland kunnen lopen. Daar plukken ze hun mandje vol prachtige bloemen. De jarige mevrouw zal er best blij mee zijn. Bij een verjaardag horen immers bloemetjes! In de verte komt een meneer aangewandeld. Wat denkt hij wel?

Voor Nederland: Redactie en Administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Tel. 023 - 31 92 00. Abonnementsprijs: 40 cent. ƒ 5.20 per kwartaal (13 nrs.). Losse nummers 50 cent. Girobetaling: Ontvangt u het blad per post onder adresband: postgirorekening 230200 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad postabonnementen te Haarlem onder vermelding van „Tina". Ontvangt u het blad van de wederverkoper, gebruik dan postrek. 9822 t.n.v. N.V. Uitg. Spaarnestad met vermelding: Abonnement Tina. Verdeler voor België: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen. Tel. 382380. P.R. 83405. Prijs: 7 frank.

Sprokeboom

5. Ik kom hier alle dagen voorbij en ik heb nog nooit een brug naar het eilandje gezien. „Is die brug vandaag gelegd?" vraagt hij, als Wanda en Pukkie terugkomen. Pukkie haalt de schouders op. En de meneer wandelt verder. Hij snapt er werkelijk niets meer van. Zomaar opeens een brug!

6. Zo gauw de meneer wat verder is gelopen, zegt Wanda opnieuw een spreuk en tovert de brug weer weg. „Hee, Piet!" roept de meneer, als hij zijn vriend ziet. „Weet jij iets van die nieuwe brug naar het eilandje? Geloof je het niet? Kom dan maar eens kijken. Gisteren was de brug er nog niet."

7. Wanda en Pukkie zetten het op een lopen. De meneer en zijn vriend zijn teruggekomen. Maar de brug is verdwenen. Haha!! Ze horen de vriend lachen: „Je hebt zeker met je neus gekeken! Er is geen nieuwe brug. Het is toch geen 1 april!" Och, die stoute sprookjeskinderen ook altijd!

8. Maar de oude mevrouw is dolblij als ze de mooie bloemen krijgt. Pukkie heeft er vlug een kaartje bij getekend. Nu is het een echt verjaardagsboeket. Dan gaan Wanda en Pukkie naar mevrouwtje Sprokeboom terug. „Hebben jullie bloemen getoverd?" — „Nee, géén bloemen, alleen maar een brug!"

Verspreiding voor België: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen 1. Telefoon 38.23.80, postrekening 834.05. Prijs per nummer: 7 F. Verkrijgbaar bij de verkopers en in de boek- en dagbladhandel.

Bobo's kijk- en vragenspel

De tekenaar is vandaag naar een ver land gegaan. Helemaal naar Hongkong, dat vlak bij China ligt. Daar tekende hij deze mooie plaat voor jullie. Bekijk alles maar goed. Dan kun je zeker alle vragen invullen.

Er lopen . . . jongetjes op de plaat.

Er zitten . . . meisjes op de plaat.

Ik zie . . . parasolletjes.

Wie goed kijkt, kan . . . hondjes tellen.

Wat een mooie lampions! Het zijn er . . .

Lorre-lorre, er zijn . . . papegaaien.

Antwoorden: 1.6; 2.4; 3.5; 4.7; 5.6; 6.8.